



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: M. Z.**, zastoupena Danielem Rosickým, advokátem, se sídlem Jáchymova 2, Praha 1, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 43 Cad 55/2005 - 50 ze dne 30. 3. 2006,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, č. j. 43 Cad 55/2005 - 50, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované č. X ze dne 30. 5. 2005. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla stěžovatelce žádost o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální (dále jen „nařízení vlády“), kterou stěžovatelka podala z důvodu věznění svého manžela, pana F. Z., zemřelého již 6. 3. 1987.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že se narodila v B. u M. B. Od narození byla občankou Československé republiky, posléze občankou České republiky a nikdy neměla občanství jiného státu. Dále uvedla, že se provdala v roce 1942 za pana F. Z., který byl rovněž československým občanem a nikdy neměl občanství jiného státu. Pan F. Z. zemřel dne 6. 3. 1987. Panu F. Z. byl přiznán starobní důchod rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze dne 7. 4. 1972. Dále stěžovatelka konstatuje, že veškeré její pracovní poměry byly uzavřeny se zaměstnavatelem se sídlem v pozdější České republice, místo

výkonu práce se vždy nacházelo v České republice. V roce 1976 zahynula při autonehodě dcera manželů Z., která žila na Slovensku. Stěžovatelka se proto s manželem přestěhovala na Slovensko, protože byli soudem ustanoveni opatrovníky nezletilých dětí své dcery. Z tohoto důvodu stěžovatelka také ukončila pracovní poměr v M. B. a změnila trvalý pobyt. V důsledku toho došlo rovněž ke změně místní příslušnosti pro řízení o přiznání starobního důchodu a následnému řízení o přiznání (a přiznání) starobního důchodu Úřadem důchodového zabezpečení v Bratislavě v roce 1977. Po smrti manžela stěžovatelky v roce 1987 byl stěžovatelce přiznán rovněž i vdovský důchod, a to opět Úřadem důchodového zabezpečení v Bratislavě.

Dále stěžovatelka konstatuje, že dne 6. 1. 2005 podala žádost o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády. Žalovaná podle stěžovatelky v měsíci červnu 2005 vyplatila zpětně příplatek za období od 1. 1. 2005 do 30. 6. 2005 a od 1. 7. 2005 začala vyplácet stěžovatelce starobní důchod, vdovský důchod a příplatek podle nařízení. Později však stěžovatelka obdržela rozhodnutí žalované, datované dnem 30. 5. 2005, kterým žalovaná zamítla její žádost o výplatu příplatku s tím, že stěžovatelka nesplňuje podmínku stanovenou ustanovením § 1 odst. 1 písm. b) nařízení vlády, konkrétně, že nepobírá po osobě definované v písm. a) téhož ustanovení vdovský důchod z českého důchodového pojištění. Krajský soud se s touto argumentací žalované potom v řízení o žalobě ztotožnil.

Stěžovatelka namítá, že krajský soud při svém hodnocení vyšel z nesprávného právního posouzení věci ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dovozuje, že uvedenou podmínku splňuje, tedy pobírá vdovský důchod z českého důchodového pojištění. Stěžovatelka argumentuje tím, že nařízení vlády ukládá podmínku „pobírat vdovský nebo vdovecký důchod z českého důchodového pojištění“ s odkazem na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Zákon o důchodovém pojištění však podle stěžovatelky termín „z českého důchodového pojištění“ nedefinuje, nepopisuje ani nijak nevykládá, a užívá tohoto spojení pouze v § 61 odst. 4 („Jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu dílčího důchodu a jiného důchodu z českého důchodového pojištění, ...“). Stěžovatelka z užití pojmu „z českého důchodového pojištění“ v zákoně o důchodovém pojištění vzhledem ke kontextu vyvozuje, že jde o výraz související s aplikací pojistného principu v důchodovém pojištění. S ohledem na tuto premisu stěžovatelka rozvíjí svou argumentaci tak, že výše vdovského důchodu je ze zákona o důchodovém pojištění a principiálně shodně i podle dříve platných zákonů odvozena od výše důchodu zemřelého manžela, nikoliv od výše důchodu pozůstalé manželky. V takovém případě lze podle stěžovatelky logicky dovodit, že subjekt, který shromažďoval příspěvky na důchodové pojištění zemřelého manžela a vyplácel starobní důchod zemřelému manželovi, bude vyplácet vdovský důchod pozůstalé manželce, tedy že vdova pobírá vdovský důchod od subjektu, který shromažďoval příspěvky na důchodové pojištění a vyplácel starobní důchod jejímu zemřelému manželovi, a ne od subjektu, který vyplácí její starobní důchod. Jinak by byl podle stěžovatelky popřen princip pojištění, na němž je důchodové pojištění založeno. Stěžovatelka tedy podle svého názoru pobírá vdovský důchod z důchodového pojištění toho subjektu, který přijímal od jejího zemřelého manžela platby na důchodové pojištění a který následně přiznal starobní důchod a prováděl výplatu starobního důchodu jejího manžela (Česká správa sociálního zabezpečení), bez ohledu na to, který subjekt jí vyměřil výši vdovského důchodu a který subjekt kdy byl nebo dnes je příslušný k výplatě jejího vdovského důchodu. S ohledem na tuto argumentaci stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že vdovský důchod stěžovatelky byl přiznán dne 1. 4. 1987, tedy ještě před rozdělením společného federativního státu, je pro posouzení daného případu rozhodující, jak její důchod hodnotit po rozdělení federace. Podle názoru žalované se sporný důchod stěžovatelky musí hodnotit tak, jak předpokládá čl. 33 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Slovenskou republikou (publikována pod č. 228/1993 Sb., dále jen „smlouva“). Zmíněný článek smlouvy stanoví, že důchody přiznané ode dne, který spadá do období před rozdělením České a Slovenské Federativní Republiky, nositeli zabezpečení České republiky nebo Slovenské republiky se nadále považují za důchody toho smluvního státu, jehož nositel zabezpečení byl nebo by byl příslušným k výplatě těchto důchodů ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky.

Toto kolizní pravidlo, které je zároveň právní fikcí, podle žalované znamená, že pro posouzení otázky, z jakého systému důchodového pojištění po rozdělení federativního státu důchod pochází, není rozhodující obecná zásada, že původ pozůstalostního důchodu se odvozuje od důchodu zemřelého. Není tedy rozhodující, který orgán zemřelému manželovi stěžovatelky (starobní) důchod přiznal (a třeba i po určitou dobu prováděl jeho výplatu), ale který orgán poté pozůstalostní důchod druhému manželovi ke dni rozdělení federativního státu důchod vyplácel. V daném případě to byl Úřad důchodového zabezpečení v Bratislavě (právní předchůdce Sociální pojišťovny - ústředí v Bratislavě). Žalovaná konstatuje, že český právní řád jinou možnost posouzení „původu důchodu“ nepřipouští, naopak stanoví jediné možné pravidlo určení, které je zakotveno právě v čl. 33 smlouvy. Žalovaná je proto přesvědčena, že jí zvolený postup a aplikace právních norem jsou správné, neboť na základě čl. 33 smlouvy se hodnotí vdovský důchod stěžovatelky jako důchod ze slovenského důchodového pojištění, a proto nelze stěžovatelce přiznat příplatek k důchodu podle nařízení vlády, neboť to v 1 písm. b) jako podmínku stanoví, že nárok na poskytnutí příplatku k důchodu mají státní občané České republiky, kteří pobírají vdovský nebo vdovecký důchod z českého důchodového pojištění. S ohledem na to žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Z obsahu správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud mimo skutečnosti vyplývající ze shodného líčení účastníků (m. j., že zemřelý manžel stěžovatelky byl od 18. 5. 1950 do 9. 5. 1962 vězněn a v roce 1990 rehabilitován) následující relevantní skutečnosti:

Ze správního spisu žalované je zřejmé, že stěžovatelce byl dne 1. 4. 1987 přiznán po zemřelém manželovi vdovský důchod Úřadem důchodového zabezpečení v Bratislavě. Dále ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka dne 27. 3. 1995 požádala Sociální pojišťovnu v Bratislavě, tedy příslušného nositele důchodového zabezpečení podle smlouvy, o „převedení výplaty důchodu do České republiky“. Sociální pojišťovna žádost stěžovatelky posoudila podle obsahu jako žádost o převzetí výplaty důchodu ve smyslu čl. 26 smlouvy a věc postoupila žalované. Žalovaná pak na základě výsledků jednání dávkové komise ministra práce a sociálních věcí ze dne 30. 8. 1995 rozhodla rozhodnutím ze dne 26. 1. 1996 o převzetí příslušnosti k výplatě starobního a vdovského důchodu stěžovatelky podle čl. 26 smlouvy. Slovenský nositel důchodového zabezpečení v návaznosti na toto rozhodnutí výplatu obou důchodů stěžovatelce zastavil. Dále ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka dne 6. 1. 2005 podala žádost o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády. Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 5. 2005 její žádost o výplatu příplatku zamítla s tím, že stěžovatelka nesplňuje podmínku stanovenou ustanovením § 1 odst. 1 písm. b) nařízení vlády, konkrétně,

že nepobírá po osobě definované v písm. a) téhož ustanovení vdovský důchod z českého důchodového pojištění.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, jejímž obsahem byly námitky v podstatě shodné s námitkami kasačními. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Poukázal přitom na to, že podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) nařízení vlády mají státní občané České republiky, kteří pobírají vdovský nebo vdovecký důchod z českého důchodového pojištění po osobách, které v době od 25. 2. 1948 do 31. 12. 1989 byly odsouzeny a vykonaly trest odnětí svobody, jeho část nebo vazbu pro trestný čin, za který byly rehabilitovány podle zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 119/199 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, anebo jejichž odsouzení pro trestný čin v § 2 zákona č. 119/1990 Sb. bylo zrušeno cestou obnovy řízení nebo stížnosti pro porušení zákona (tj. po politických vězních), nárok na příplatek k důchodu. S přihlédnutím k této dikci a s přihlédnutím k vyjádření žalované, v němž zdůraznila, že stěžovatelka nepobírá důchodové dávky z českého důchodového pojištění, ale žalovaná je pouze prostředníkem k provádění výplaty těchto dávek, krajský soud konstatoval, že podle čl. 33 smlouvy důchody přiznané ode dne, který spadá do období před rozdělením České a Slovenské Federativní republiky nositeli zabezpečení České republiky nebo Slovenské republiky se nadále považují za důchody toho smluvního státu, jehož nositel zabezpečení byl příslušným k výplatě těchto důchodů ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky. Z dokladů založených ve správním spise podle krajského soudu vyplývá, že vdovský důchod žalobkyně nebyl přiznán z českého systému důchodového pojištění, ale od 6. 3. 1987 jí byl přiznán rozhodnutím ze dne 1. 4. 1987 Úřadem důchodového zabezpečení v Bratislavě (právním předchůdcem Sociální pojišťovny - ústředí Bratislava), dále pak ke dni rozdělení společného státu byla žalobkyně trvalým pobytem na území Slovenské republiky. Podle krajského soudu tak žalovaná pouze vyplácí starobní a vdovský důchod stěžovatelky jen v důsledku převedení výplaty podle čl. 26 smlouvy. Za této situace podle krajského soudu žalovaná nepochybila, zamítla-li žádost stěžovatelky o přiznání příplatku podle nařízení pro nesplnění podmínek stanovených ve výše citovaném nařízení. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 26. 4. 2006, kasační stížnost byla podána dne 9. 5. 2006.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které sama podřazuje pod důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud se s touto subsumpcí ztotožňuje. Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační námitky z hlediska přípustnosti ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., přičemž shledal, že veškeré námitky, jichž se stěžovatelka dovolává v řízení o kasační stížnosti, uplatnila již v řízení o žalobě, proto je kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, jakkoliv se nemůže s právní argumentací stěžovatelky ztotožnit v úplnosti.

Spornou otázkou, jež se předkládá Nejvyššímu správnímu soudu k posouzení, je otázka, zda stěžovatelka splňuje podmínku ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) nařízení vlády vyjádřenou slovy „*po osobách uvedených v písmenu a) pobírá vdovský nebo vdovecký důchod z českého důchodového pojištění*“. Jde tedy o posouzení otázky, zda krajský soud zmíněné

ustanovení v případě stěžovatelky použil s ohledem na zjištěný skutkový stav správně. Nesprávné posouzení právní otázky přitom spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. V dané věci je předmětem sporu konkrétně výklad pojmu „*z českého důchodového pojištění*“, který je nutno aplikovat na skutkový stav spočívající v tom, že žalovaná vyplácí stěžovatelce vdovský důchod po osobě vymezené v ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) nařízení vlády na základě převzetí příslušnosti k výplatě důchodu podle čl. 26 smlouvy.

Oba účastníci řízení, tedy jak stěžovatelka, tak žalovaná, při své argumentaci užívají argumentů, které mají stěžovatelkou pobíranou dávku důchodového pojištění (vdovský důchod) buď právně navázat k českému systému důchodového pojištění, nebo naopak tuto návaznost vyloučit. Stejný přístup zvolil zjevně implicitně i krajský soud, který se ve svých závěrech přiklonil k argumentaci stěžovatelky. Vedení patrně poznámkou pod čarou zmíněného ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády, která odkazuje na zákon o důchodovém pojištění, stěžovatelka, žalovaná i krajský soud se pokoušejí vykládat pojem „*důchod z českého důchodového pojištění*“ prostým jazykovým výkladem v kontextu pojmů a významů zákona o důchodovém pojištění. Nejvyšší správní soud ovšem toto argumentační pole musí v případě nařízení vlády považovat nutně za příliš zúžené.

Nejvyšší správní soud, pokud se v minulosti zabýval ať už konkrétně nařízením vlády, či jinými odškodňovacími předpisy vázanými na proces rehabilitace, vycházel vždy z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 187/2000, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že „*záměrům rehabilitace nelze bránit pozitivněprávním dogmatismem při výkladu právních norem. Rehabilitační předpisy je zapotřebí s ohledem na jejich smysl a účel interpretovat extenzivně ve prospěch postižených osob. Na rozdíl od restitucí majetku takový výklad nemůže vést k nepřipustným zásahům do práv jiných osob.*“ Ústavní soud tak podle názoru Nejvyššího správního soudu vymezil jako základní interpretační kritérium nadřazené prostému gramatickému výkladu pravidlo teleologického výkladu *in favorem* potenciálních beneficentů odškodňovacích a rehabilitačních předpisů. Vedle toho pak Nejvyšší správní soud konkrétně ve vztahu k nařízení vlády již ve svém rozsudku ze dne 7. 3. 2007, č. j. 6 Ads 4/2006 - 32, vyslovil závěr, že aktivity zákonodárce a moci výkonné v oblasti nápravy křivd způsobených v období let 1948 - 1989 postrádají vzájemnou provázanost a začasť i logiku; o to těžší je úloha soudu, jenž má být tím, kdo poskytne ochranu právům osob, jež byly v těchto letech postiženy, zvláště při vědomí toho, že náprava křivd, které se takovým osobám udály, byla prováděna ze strany zákonodárce a dokonce i moci výkonné bez potřebných souvislostí a ohledů na osud jednotlivých skupin postižených osob. Nejvyšší správní soud proto zastává názor, že zejména v případě, kdy dokonce pouze a jedině moc výkonná, tedy vláda, svým nařízením formuluje okruh osob a podmínky, za nichž jim má být přiznáno určité plnění jako „zákonný nárok“, přičemž zákonným rámcem je pouze velmi obecný zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, může soud v duchu ústavních pravidel, jimiž je vázán zákonodárce, moc výkonná i soud, byť na samém okraji své pravomoci přiznané mu Ústavou (čl. 95) nepřihlídnout k aktům moci výkonné, pokud je neshledá za souladné se zákonem, tím spíše s předpisy ústavního pořádku (čl. 95 Ústavy).

S ohledem na právě uvedené proto Nejvyšší správní soud na pojem „*důchod z českého důchodového pojištění*“ použitý v ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády nahlédl z hlediska účelu tímto pojmem vymezené podmínky. Pokud by Nejvyšší správní soud přisvědčil argumentačním postupům žalované i krajského soudu, muselo by to znamenat, že nařízení

vlády sleduje vytyčením uvedené podmínky vyjádření jakési fundamentální obsahové vazby příplatku k důchodu podle nařízení vlády a důchodu samotného. Tak tomu ovšem podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu není. Příplatek k důchodu podle nařízení má s důchodovou dávkou, na niž je podmínkou podle ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády navázán, společně pouze to, že se podle § 2 odst. 6 nařízení vlády vyplácí měsíčně spolu s důchodem stejným způsobem a ve stejných termínech jako důchod a valorizuje rovněž ve stejných termínech jako důchody (ovšem již na základě zvláštního právního předpisu) a že o příspěvku, resp. o nároku na výplatu příspěvku a o jeho výši, rozhoduje stejný orgán jako o dávkách důchodového pojištění (tedy Česká správa sociálního zabezpečení). Příplatek k důchodu podle nařízení vlády má tedy s důchody vyplácenými z důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění společně pouze technické výplaty a příslušný orgán státní správy; pokud jde o samu podstatu příplatku, nemá s důchody z důchodového pojištění společného nic. Jde stále o samostatnou dávku, která není v nejmenším od dávky důchodového pojištění odvozena, nestává se její součástí a existuje bez ohledu na společnou výplatu stále jako samostatný nárok odvozený z jiných právních předpisů, než jsou předpisy důchodového pojištění. Tomu, že zásadní odlišnost příplatku k důchodu jako odškodňovací (resp. rehabilitační) dávky a důchodu samotného musela být vnímána i v průběhu legislativních prací, nasvědčuje konec konců např. i proces vzniku zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů, který ve svém dávkovém schématu stanoví podmínku obdobnou. Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti poukázat na sněmovní tisk Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve čtvrtém volebním období č. 740/0, který byl původním návrhem citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že šlo o poslanecký návrh, musela k němu zaujmout stanovisko i vláda. Vláda pak s návrhem nesouhlasila právě proto, že vázání výhod poskytovaných účastníkům odboje na pobírání důchodu a jejich zařazení do důchodového systému považovala za nelogické, stejně jako fakt, že i když se nejedná o dávku důchodového pojištění, měl by být institucí příslušnou k rozhodování o přiznání zvláštního příspěvku plátce důchodu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto teleologicky nahlíženo podmínka pobírání „*důchodu z českého důchodového pojištění*“ ve smyslu § 1 odst. 1 nařízení nemůže znamenat nic jiného než vyjádření podmínky technicko-organizačního charakteru, která má zajistit, aby příslušný orgán k řízení podle nařízení vlády, tedy žalovaná, mohla reálně a efektivně zajistit aplikaci ustanovení § 2 odst. 6 nařízení, tedy vyplácet příplatek podle nařízení společně s důchodem stejným způsobem a ve stejných termínech. Logicky by toto ustanovení žalovaná těžko mohla naplňovat, pokud by měla poskytovat příplatek podle nařízení ve stejných termínech a stejným způsobem jako důchodové dávky, které by administroval jiný (rozuměj „*cizí*“ v mezinárodněprávním smyslu) nositel důchodového pojištění či zabezpečení. Podmínku pobírání důchodu z českého důchodového pojištění ve smyslu nařízení je proto podle Nejvyššího správního soudu třeba vykládat tak, že jde o podmínku, aby oprávněná osoba pobírala důchod, který je *de facto*, pokud jde o modalitu ve smyslu § 2 odst. 6 nařízení, plně administrován Českou správou sociálního zabezpečení jako nositelkou českého důchodového pojištění.

Vycházejí z tohoto výkladu pojmu „*důchod z českého důchodového pojištění*“, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka, jejíž vdovský důchod žalovaná vyplácí na základě převzetí příslušnosti k výplatě podle čl. 26 smlouvy, podmínku § 1 odst. 1 nařízení splňuje, neboť je v jejím případě požadavek jasné efektivní faktické vazby žalované

k vyplácenému důchodu dán. Nejvyšší správní soud zejména poukazuje na to, že převzetí příslušnosti k výplatě podle čl. 26 smlouvy *in concreto* v případě stěžovatelky, jak ostatně vyplývá ze správního spisu žalované, spočívalo v tom, že žalovaná spolu s rozhodnutím o převzetí příslušnosti k výplatě důchodu vypočetla důchod podle českých předpisů *quasi* „znovu“ k 1. 2. 1996 tak, jako by veškerá doba pojištění (zabezpečení) stěžovatelky do 31. 12. 1992 byla dobou pojištění v České republice. Tímto postupem žalovaná jakožto nositel českého důchodového pojištění získala k důchodu stěžovatelky mnohem větší efektivní faktickou vazbu, než má slovenský nositel pojištění, jehož právní vazba k důchodové dávce stěžovatelky zůstala omezena pouze na povinnost refundovat českému nositeli důchodového pojištění vyplacené dávky. Zejména však vazba žalované k důchodové dávce stěžovatelky fakticky značně převyšuje míru potřebnou k zajištění řádné aplikace § 2 odst. 6 nařízení vlády.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu